Herään huutoon. Poika itkee taas herättyään kesken unien. Nousen ylös, vauva jää nukkumaan. Kello on vaille kolme, panen merkille kulkiessani pimeän keittiön läpi olohuoneeseen. Nostan 3-vuotiaan syliini ja kannan toiseen parisänkyyn saunan pukuhuoneeseen. Nukkumajärjestely on pakon sanelema, homeilmaa puhdistava laite on kallis pitää, joten yläkerta on toistaiseksi pois käytöstä. Poika itkee isiä ja hetken ihmettelen missä tämä on, kunnes tajuan, että ulkona on täytynyt sataa lunta, hän on siis lähtenyt auraamaan... Samantien minut valtaa ennenkokematon paniikki. Poika on saatava hiljaiseksi tai muuten meidät löydetään! Tiedän kokemuksesta, että puhe ei auta eikä kosketus rauhoita poikaa. Mutta nyt on pakko olla hiljaa! "Isii!" Poika itkee. Hänet on pakko hiljentää, joten laitan käden pojan suulle. Pari henkäystä nenän kautta ja muminaa. Otan käden pois, mutta isin perään itkeminen jatkuu. Laitan käden takaisin. "Oo ihan rauhassa, ei oo mitään hätää..." Sanon niin tyynesti ja rauhallisesti kuin ihminen vain voi. Sisäinen pakokauhuni ei saa välittyä lapsille, ajattelen sumeasti. Poika rauhoittuu, vaikka alkaakin aluksi nauraa kun pidän kättä hänen suullaan. Onko se riivattu? mielessäni välähtää. Niin kuin Manaajassa? Mielikuvien seurauksena alan pelätä poikaa. Hän on kuitenkin vain lapsi, minusta syntynyt. En voi antaa pelolleni periksi, minun täytyy olla vahvempi kuin se! Elokuvan kauhukohtaukset välähtelevät mielessäni, mutta riisun pojan pissasta märät vaatteet ja asettelen hänet avovaipalle jatkamaan uniaan. Vauva inahtelee. Voi ei! Ei saa itkeä, muuten meidät löydetään! Tarjoan rintaa kyljelläni, mutta se ei kelpaa. Yritän uudelleen toiselta kyljeltä, ei auta. Paniikki nousee taas. Nousen kontalleni, vauva itkee selällään. Ujutan rintaa lähemmäs niin varovasti kuin osaan, vaivoin hipaisten vauvan suupieliä. Lopulta vauva hamuilee rintaa, joten hivuttaudun varovasti alemmas. Asentoni on aivan kummallinen, mietin. Mutta nyt on hätä, teen mitä vain, kunhan vain ei tule huutoa! Vauvan ruokailun jatkuessa käsiäni alkaa pistellä. Jalkanikin meinaavat krampata, mutta pysyn paikoillani. Vauva kuitenkin irrottaa otteensa ja alkaa taas äännellä. Nostan vauvan syliini. Mikä sillä nyt on? Pissahätäkö? Eihän se öisin yleensä herää siihen. Päätän kuitenkin riisua vaipan ja käyttää vauvan lavuaarilla. Vauva ei enää itke, vain äheltää ja jokeltaa, mutta ei pissaa. Eikä kakkaa. Roikotan yli seitsenkiloista pullukkaa lavuaarin päällä, kunnes kädet väsyvät. Pakokauhu jäytää sisälläni joka hetki, mutta en voi antaa sen näkyä. Lasken vauvan takaisin sängylle, jospa se vielä nukahtaisi. Mutta mistä otan vaipan? Kestovaipat ovat kaikki yläkerrassa. Meinaan lähteä hakemaan niitä, kun tajuntaani iskee ajatus, etten voi mennä ovesta! Siellä on jotain pahaa. Pukuhuoneen oven takana vaanii jokin paha. Paniikki nostaa taas päätään. Täällä ei ole kuin näitä haisevia muovivaippoja! Tartun puhelimeen ja soitan. "Moi, ootko vielä pitkään töissä? Tulisitko kotiin jos ois ihan pakko? Jos ois hengenhätä? No kun yritän saada vauvan nukkumaan, mutta en haluaisi laittaa sille tätä muovivaippaa." Mies ei tule. Kuulemma pitää olla töissä. Pitää vielä monta pihaa aurata. Kiikuttelen pientä pulskaa tyttöä sylissäni. Ei ole mitään hätää, kyllä tästä selvitään. Kunhan vain pysymme tässä osassa taloa ja olemme hiljaa. Löydän sängyn päädystä tutin ja pidän sitä vauvan suussa. Edellisenä päivänä olen kysellyt keskustelufoorumilla muilta ekohenkisiltä äideiltä "luomua" vaihtoehtoa muovisille tuteille ja puruleluille vauvan saadessa hampaita. Niin, niitä hampaitahan se tietysti kitisee, älyän. Vauva ei rauhoitu nukkumaan. Pitäisi löytää vauvallekin jostain avovaippa. Soitan taas. "Siihen mie sängyn päähän heitin jotain vaatteita ja muita" kuuluu vastaus kun kyselen harmaanvihreää kangasneliötä. Ei löydy pimeässä, valoja ei voi laittaa. Raotan kylpyhuoneen ovea niin paljon kuin voin, ettei se häikäise sängyssä nukkuvaa esikoista. Valo ei riitä erottamaan tummia kangaspaloja toisistaan, joten käyn ne yksitellen käsikopelolla läpi. Ei löydy avovaippaa. Sisäinen pakokauhuni huutaa puolustautumaan pahaa vastaan, kun se kohta yrittää vahingoittaa meitä... Haluaisin hakea veitsen keittiöstä, mutta muistan myös kymmenen

käskyä. Joku niistä oli "Älä tapa". Soitan taas miehelleni ja kysyn saako jonkun tappaa jos se tappaa minun lapseni. Eihän sitä saisi, hän vastaa. Uusi ajatus iskee tajuntaani. Aurinko on se Jumala, josta kaikissa uskonnoissa puhutaan! Auringon pitää kääntää kasvonsa meihin päin, jotta saamme elää. En voi mennä ovesta ulos ennen kuin aurinko on noussut. Jos vain näkisin auringon niin kaikki olisi hyvin! Otan peiton ja vien sen kylpyhuoneen lattialle, laitan vauvan siihen pötköttämään. Auttaisiko rukous? Polvistun rukoilemaan aurinkoa tai Jumalaa, että ottaisi pois tämän pahan, eikä antaisi mitään kamalaa tapahtua minulle tai lapsille. Itken ja rukoilen, kunnes mieleeni tulee, että olenkin piilokamerassa! "Onko nyt hauskaa kun olette saaneet minut tähän?!" Kyselen itkien katolta. Tiedän, ettei touhuni ainakaan normaalilta näytä ulkopuolisen silmin. Entä jos Jumala onkin suuttunut minulle kun en kuulu kirkkoon? Jos minä kuolenkin kun aurinko nousee? Mitä minun pitäisi tehdä ennen kuolemaani, mietin kuumeisesti. Pyydän soittamalla miestäni varmistamaan auringonnousuajan lehdestä, mutta hän on jo kuulemma käynyt kahvilla. Sisäisestä pakokauhusta huolimatta, pakotan itseni esiintymään niin vakuuttavasti, että saan hänet soittamaan ilmatieteenlaitokselle. Puhelimen akku alkaa loppua. Laturi on keittiön puolella tason päällä. Sydämeni hakkaa kuin viimeistä päivää kun avaan oven ja kurkotan raosta laturin käteeni. Poika herää. "Tule kulta tänne, äiti on täällä. Istutaan vähän aikaa tässä peitolla." Jossain välissä olen lähetellyt useita tekstiviestejä, mm. puolitutulle pastorille ja kysellyt kuinka tehdään uskontunnustus ja miten menee Isä meidän - rukous. Olen saanut vastauksia ja exältäni myös lupauksen kuunnella jos haluan jutella jostakin. Päällimmäisenä minua kuitenkin kalvaa huoli siitä, kuinka saan pidettyä pojan oven sisäpuolella auringonnousuun saakka? "Mehän voitaisiin vaikka kylpeä nyt aamulla, eiks ois kiva?" sanon huolettomuutta tavoitellen. Otan vannan saunasta ja alan pestä sitä. Jotenkin vesi rauhoittaa, vaikka jäytävä pelko onkin koko ajan läsnä. Kuvittelen, että lapset pitää kastaa ennen kuin kuolen tai ennen kuin aurinko nousee. Kiirellä lausun lasteni nimet ja kastelen heidän hiuksensa vedellä. Rukoilen ja rukoilen, miten vain osaan. Mitä enemmän rukoilen sitä selvemmin kuvittelen haistavani valkosipulin hajua kylpyhuoneessa... Lapset ovat vielä kylpyhuoneessa kun pelon tunne taas voimistuu, joku on tulossa... Ovi on jäänyt raolleen ja nyt ilmavirta työntää sitä enemmän auki. Ei! Ovi aukeaa itsestään, ajattelen paniikissa. Päätän soittaa siskoltani apua. "Pitääkö oven olla auki vai kiinni vai raollaan?" Kysyn heti kun puheluuni vastataan. "Siis fengshuin tai ihan minkä mukaan vaan?" huudan puhelimeen pystymättä enää peittämään paniikkiani. Eikö se nyt voi vaan vastata selkeään kysymykseen, mietin pääni sisällä. "No kiinni. Mutta mitä sie ...". ääni toisessa päässä yrittää kysyä kun painan oven kiinni ja siitä putoaa jo pitkään löysällä ollut kahva lattialle. Paniikki ja pelko lävistää minut kuin tuhat miekkaa. "Se on kiinni nyt, mutta siitä tippu kahva, kyllä siitä pääsee vielä kulkemaan, en mie tarkottanu..." änkytän vielä ennen kuin lyön luurin kiinni ja alan kirjoittaa siskoni syntymäaikaa vapisevin käsin pienelle paperilapulle. Päähäni on tullut uusi ajatus, että saan vain harvat läheiset luokseni tuonpuoleiseen, ja jotta enkelit osaisivat ohjata oikeat ihmiset luokseni minun on tiedettävä heidän syntymäaikansa ja koko nimensä. Mutta entä henkilötunnuksen loppuosa, sillähän ihmiset erotetaan toisistaan! Soitan siskolle uudestaan ja kysyn hetua. Hän antaa sen ja yrittää jututtaa, mutta minulla on liian kiire hoitaa asioita ennen kuolemaani, että ehtisin juttelemaan. Kirjoitan ylös myös mieheni henkilöturvatunnuksen ja muistan samalla myös ensimmäisen avopuolisoni hetun, ne kun ovat aika samanlaiset. Mutta esikoiseni biologinen isä, exäni, onko hän kuitenkin eniten minun mieheni? Miten se lasketaan? Päätän soittaa exälleni kysyäkseni, mutta hän ei vastaa. Sitten puhelin soi. Mieheni sisko soittaa. Huokaan helpottuneena puhelimeen "kiitos, ihanaa, nähdään kohta" kun hän sanoo olevansa matkalla meille. Puhelun jälkeen alan ihmetellä mitä asiaa mieheni siskolla on meille työpäivänsä aamuna tähän aikaan.

Epäluuloni heräävät. Hänen täytyy olla se paha! Kuivaan lapset ja yritän pukea heidät niin nopeasti kuin pystyn, pelkkä villabody ja -housut riittävät vauvalle lämpöpussiin, mutta esikoinen temppuilee tapansa mukaan pukemisen kanssa. Pakotan itseni taas rauhalliseksi ja autan hänelle housuja jalkaan. Itselleni nappaan alastoman vartaloni peitoksi pitkän takin, se saa riittää, nyt on kiire! Meidän on mentävä takaovesta avautuvan metsän kautta ystäväni luo karkuun. Pukisit nyt rakas lapsi kerrankin nopeasti... Etuovelta kuuluu reilu koputus. Sydämeni pysähtyy. Poika ryntää pukuhuoneen ovesta keittiöön ja suljen silmäni. Kuvittelen poikani kuolevan ja katoavan tomuna ilmaan. Avaan silmäni. Mitään ei tapahtunut. Ovi ei ollutkaan portti minun maailmani ja jonkin ulkopuolisen pahan välillä. Poika juoksee eteiseen ja avaa koputtajille oven. Epäuskoisena astun itsekin perässä. Näen kaksi ambulanssimiestä, joista toinen toivottaa hyvää huomenta. Päässäni surisee ja mietin kuumeisesti mitä minun nyt pitää tehdä. EA-koulutuksissa opetettiin aina, että maallikon vastuu päättyy kun ammattihenkilöstö saapuu paikalle. Menemme sisälle ja toinen miehistä kysyy olenko syönyt jotakin lääkkeitä ja vastaan, että D-vitamiinia ja Panadolia. Näytän purkit. Istun keittiön pöydän ääneen ja naurahtelen miesten kysymyksille. Miehet seisovat. Mietin voiko heihin luottaa. Välillä toisen kasvot häivähtävät ikään kuin paholaisen kasvoina, silmät muuttuvat viiruiksi ja torahampaat välähtävät. Hätkähdän ja katson miestä uudelleen, mutta hän vastaa katseeseeni ihan tavallisen näköisenä. Minua alkaa itkettää. "Milloin tämä loppuu" kyselen. Ajattelen olevani tuttuni ohjaamassa huonossa suomalaisessa elokuvassa. "Laittakaa jo poikki, jooko? Eiköhän tää riitä," anelen. Mieheni sisko on saapunut myös paikalle. Puhelimeni soi ja vastaan. "Joo, niin mie yritin soittaa, että oot sie miun mies?" naurahdan. "Mutta ei mulla enää oo mitään, moi". Suljen puhelun. Miehenikin saapuu paikalle. Ambulanssimiehet yrittävät saada minua mukaansa. Paniikki iskee jälleen, en halua vielä lähteä viimeiselle matkalleni! Pyydän mieheni ja lapset halattavaksi keskelle keittiön lattiaa ja sanon, että tässä on hyvä. Näin on ihan hyvä. Mutta ambulanssimiehet eivät anna periksi, mukaan olisi lähdettävä. Miehen sisko on tuonut minulle yläkerrasta vaatteita, puen siinä kaikkien edessä päälleni. Kukaan ei kysy miksei takkini alla ole mitään. Eteisessä mieleeni iskee ajatus, että suomalainen puukko on se kaikkein tärkein yksittäinen väline, jonka ihminen hengissä selviytyäkseen tarvitsee. Niinhän meille erävaelluksilla opetettiin. "Onko meillä puukkoa?" kuiskaan mieheni korvaan. "Ei, meillä ei ole puukkoa." hän vastaa ääneen ja pelkään mitä ambulanssimiehet nyt ajattelevat. Tiedän, että keittiöstä löytäisin puukon, mutta en kehtaa alkaa väittelemään. Pyydän perhettäni mukaan ambulanssin takaosaan, sillä pelkään etten näe heitä enää koskaan. Pyyntööni suostutaan. Matka ei ole pitkä ja kohta huomaan istuvani lääkärin vastaanoottohuoneessa pelottavan näköisen valkotakkisen naisen kysellessä minulta vaikka mitä. Epäluuloni kaikkia ja kaikkea kohtaan on kasvanut, enkä haluaisi vastata enää mihinkään. Läheisilleni yritän sanoa, että ymmärrättekö, täältä ei saa mitään mukaan. Halaan lapsiani ja sanon "Ei edes näitä". Ympärilläni olevat ihmiset näyttävät aika vaikeilta, paitsi lääkäri joka on vain pelottava. Paholaisen apuri, aivan varmasti. Seuraavalle ambulanssimatkalle en saakaan enää ketään mukaan. Perheeni jää terveyskeskukseen ja minä jatkan matkaani kohti Jumalan vastaanottoa. Kaksi valkotakkista enkeliä kuljettavat minua ambulanssilla viimeisellä matkallani. Juttelen miehille ja tulkitsen heidän vastauksiaan syvällisesti. Ovathan he itse Jumalan sanansaattajia ja varmaan viisaita miehiä. Kaikki vastaukset eivät kuitenkaan miellytä minua, tai miehet eivät vastaa mielestäni kunnolla kysymyksiin. Kohta huomaan makaavani kädet ja jalat sidottuina paareilla. Paniikki kasvaa taas suhteettomaksi, alan pelätä, että jalkani katkeavat puristavien siteiden kohdalta. Yritän puhua rauhallisesti. "Minnuu pelottaa" kuiskaan. "Ei, ei minua pelota," sanon vähän kovemmalla äänellä. Sitten alkaa taas itkettää. "Kyllä, kyllä minnuu oikeesti

pelottaa," sanon ääneen. "Mitä sinnuu pelottaa?" toinen valkotakkisista miehistä kysyy. Yritän miettiä kuinka muotoilisin vastaukseni ja päädyn vain vastamaan, että fyysistä kipua. Toinen miehistä huomauttaa minun synnyttäneen alateitse kaksi lasta, joten minulla ei pitäisi olla syytä pelätä kipua. Onnistun jotenkin selittämään pelon liittyvän kiinni oleviin siteisiin ja niinpä he suostuvat avaamaan ne. Yritän kovasti katsella ikkunasta ulos, että muistaisin pakoon päästessäni kuinka pääsen takaisin kotiin. Keskittymiskykyni ei ole kovin hyvä ja minusta tuntuu etten muista enää mitä edellisen risteyksen kohdalla luki. Kävellen matka tulisi kestämään varmaan päiviä, mietin mielessäni. Juttelemme miesten kanssa niitä näitä ja huomaan puntaroivani onko enkeleiden kanssa sopivaa flirttailla. En kuitenkaan uskalla yrittääkään, vaan painan katseen kenkiini. Tuskin Jumala pitäisi siitä. Ajamme metsätietä järven rannan kautta asvalttitielle. Pysähdymme korkean vaalean rakennuksen eteen ja astun pihalle. Sää on pilvinen, joten pyörin ympäri yrittäen löytää merkin Jumalan valosta. "Missä aurinko on?" kysyn, mutta miehet eivät välitä vastata. Tähyilen taivaalle osatakseni kohdistaa rukoukseni oikeaan suuntaan, kun taskussani oleva roska osuu käteeni. Seuraavaksi kysyn roskista, yrittäen pelata lisää aikaa itselleni. Sujautan roskan lumen peittävän roska-astian raosta sisään ja kysyn uudestaan aurinkoa. Miehet tarttuvat minuun molemmilta puolilta ja taluttavat kohti ovea. Yritän rimpuilla vastaan ja kyselen eikö ihmisellä muka ole oikeus koskemattomuuteen. ”Jokaisella ihmisellä on oikeus määrätä omasta kehostaan eikä sen koskemattomuutta saa loukata”, pauhaan. Miehet eivät vastaa, vaan kuljettavat minua määrätietoisesti ylimpään kerrokseen. En ollenkaan ymmärrä missä olemme tai minne olen menossa. Minut istutetaan odotushuoneen sijaan pieneen toimiston näköiseen huoneeseen, jossa joku kyselee taas kysymyksiä, joihin en halua vastata. Pälyilen ympärilleni ja analysoin kaikkea ja kaikkia. Luen lehtien kansista ja mappien selkämyksistä vihjeitä siihen kuinka minun tulisi seuraavaksi toimia. Saan mielestäni selviä viestejä kirjojen nimistä ja aikakauslehtien otsikoista. Pyydän päästä vessaan. Vessassa tutkin paikat lattiasta kattoon ja yritän löytää jonkinlaisen tuuletusaukon tai vastaavan, jollaisesta aina elokuvissa paetaan. Painelen seinät mahdollisten salaovien varalta ja ihmettelen, etten löydä mitään. Mielestäni viestit ohjasivat selvästi vessaan. Ihmiset koputtelevat jo oven takana, olen viipynyt liian kauan. Avaan hanan ja olen pesevinäni käsiäni. Hitto, ei täältä kautta pääsekään pakoon. Joudun antamaan periksi ja avaamaan oven. Minut ohjataan takaisin toimistoon, josta omasta mielestäni nerokkaasti livahdan sivuoven kautta pakoon. Tie viekin vain käytävälle, jonka varrelta tippuu pari taulua repiessäni itseni irti perään lähteneiden ihmisten otteesta. Juoksen ulos vievälle ovelle ja tartun kahvaan, mutta ovi on lukossa. Ihmiset saavuttavat minut ja lyyhistyn itkemään oven eteen lattialle. Ei ole totta, ei tämä ole mikään Jumalan vastaanotto, täällä on vain Paholaisen pikkuapulaisia. Kaikilla valkotakkisilla välkkyy torahampaat ja punaiset silmät aina kun muut eivät huomaa. Minä olen varmaan ainoa joka pystyy sen näkemään. Minä olen ainoa, joka tietää totuuden. Nämä ihmiset ovat oikeasti pahoja, vaikka esittävätkin ystävällistä. Miten minä pääsen pois täältä?! Voikohan täällä luottaa kehenkään? Kaikki muut näyttävät kumman rauhallisilta, onkohan heidät huumattu jotenkin? Varmaan kaikki muut on huumattu ja minä olen ainoa, joka pelastaa maailman joutumiselta Paholaisen valtaan. Minä olen ainoa täällä, joka tietää että sikainfluenssa-rokote on oikeasti nanoteknologiaa sisältävä Paholaisen merkki, jonka ottaneet myyvät sielunsa Saatanalle. Seuraavaksi minut viedään putkan näköiseen betoniseen huoneeseen, jonka katon rajassa on kamera. No niin, tiesinhän minä. Tällaiseen selliin joutuvat lopulta kaikki Saatanaa ja sen salaliittoa EU:a vastustavat oikeamieliset ihmiset. "Tiedän" olleeni oikeassa kaikissa salaliitto-epäilyissäni ja olen varma, että täältä on päästävä pois. Keinolla millä hyvänsä. Aivoni käyvät ylikierroksilla miettiessäni kuumeisesti kaikkea mitä ikinä elämäni aikana olen lukenut tai

oppinut. Mistä voisi olla jotakin hyötyä paon kannalta? Kun mieli on väsynyt, rasita kehoa. Kun keho on väsynyt, rasita mieltä. Niin luki vuosia sitten työkalenterini takasivulla. Päätän yrittää sitä. Ihmisen isoimmat lihakset ovat reisissä, muistelen. Niiden rasittaminen auttaisi tässä tilanteessa siis eniten. Alan tehdä kyykkyjä. Lasken ja lasken. Mikähän olisi riittävä määrä? 666, Pedon luku? Auttaisiko se? Se on 36 toiseen, muistelen väärin. 36 meni jo, ei auttanut. Jatkan kyykkyjen laskemista, reisiin sattuu. Sekoan laskuissa. Äh, sama se missä minä olin menossa. Reidet ovat hyytelöä, eikä tämä taida auttaa... Yritän silti vielä, vaikka en jaksa enää edes laskea. Viimein luovutan ja alan tarkkailla seiniä, aivoni raksuttavat kelaten mitä kaikkea olen elämässäni kokenut, nähnyt ja kuullut... Seinällä liikkuu joku. Menen lähemmäksi ja näen pienen kuoriaisen. Mietin, että tuo ötökkä pääsee kulkemaan sisään ja ulos. Jotenkin minun pitää saada sille viesti vietäväksi. Mutta mitä kieltä se ymmärtäisi? Yritän miettiä miltä maailma näyttää tuosta pienestä ötökästä ja mietin kumpi meistä onkaan oikeammassa. Kumman maailma on lähempänä todellisuutta? Mikä edes on todellisuus tai kenen todellisuus on oikeasti totta? Ihmisiä tulee sisälle, he tarjoavat ruokaa ja jotain nappeja. Ei, en minä voi syödä. Vettä voin juoda. Lääkkeisiin en ole koskaan luottanut, niihin en koske. Paholaisen huumausainetta tietysti, ajattelen. Sitä paitsi minä karppaan, en syö mitään hiilarimössöä. Ja maailmalla lapset näkevät nälkää, mikä oikeus minulla on syödä? Puhun ihmisille jotakin näistä sekavista ajatuksista ja he vievät tarjottimen pois. Jatkan ajattelemista, sillä nyt on taas aika rasittaa mieltä. Harry Potter. Miten se tekikään niitä taikojaan? Piti vain keskittyä ja muistaa oikeat loitsut. Harmi vain, etten tiennyt yhtään suomalaista tilanteeseen sopivaa loitsua. Mutta jos vain keskittyisin tarpeeksi, ehkä voisin kävellä ovesta läpi. Muuttaisin itseni ajatuksen voimalla läpinäkyväksi. Jos vain uskon siihen tarpeeksi vahvasti, se toimii. Otan vauhtia ja juoksen kohtia ovea. Lennän selälleni betonilattialle. Otan patjan lattialta suojakseni, en tainnut vielä uskoa tarpeeksi. Juoksen uudelleen ja uskon, että voin päästä oven toiselle puolelle. Lopputuloksena keräilen taas itseäni patjan kanssa betonilattialta. Yritän miettiä toimivaa loitsua, tai taikasanaa. Jokin toimiva taikasana on oltava olemassa. Toistelen mielessäni lasten loruja ja yhtä kirjainta muuttamalla, teen sanoista toisia. Mumisen sanoja puoliääneen maatessani lattialla. Lasten laulusta, joka kertoo puhuvasta autosta, saan jotenkin monen mutkan kautta väännettyä sanan "pimppi". Siinä se on! Se sen on oltava. Pyhääkin pyhempi, naisen vagina, elämän portti, suomeksi pimppi. Sen maagista voimaa itse saatanakin varmasti pelkää. Heitän housut pois ja näytän alapääni kameralle. Hah, siitäs saat Saatana, siinä se on, pimppi! Tällä minä pääsen pois täältä! Vedän housut jalkaan ja jään odottamaan. Ihmisiä tulee taas sisään, heitä on ainakin viisi. Miehiä ja naisia. Nyt on minun tilaisuuteni! Mutta mitkä säännöt tässä pelissä päteekään? Onko kaikki keinot sallittuja? Ihmiset ympäröivät minut puolikaaren muodossa ja kyselen heiltä mitä täällä saa tehdä? Melkein mitä vaan, joku vastaa. En ole tyytyväinen, eihän tuo nyt kerro mitään. Jos vain saisin jotain millä kiristää, jotain mitä he haluavat takaisin. Varoittamatta kiskaisen kultaisen riipuksen yhden naisen kaulasta. Ohut ketju napsahtaa poikki ja tunnen voitonriemua, sainpas sen! Mutta miehet käyvät kimppuuni ja pitelevät aloillaan, saavat riipuksen revittyä kädestäni ja poistuvat kaikki samaa tietä kuin tulivatkin. Hitto. Ei onnistunut sekään. Kohta ihmiset tulevat takaisin ja heillä on piikki mukanaan. Ei! Ei Pedon merkkiä! Yritän epätoivoisesti taistella ylivoimaa vastaan, rimpuilen, potkin, yritän purra ja kynsiä, mutta mikään ei auta! Minut painetaan maahan ja housujani lasketaan. Tunnen piston pakarassani ja vaivun syvään epätoivoon. En onnistunut välttämään Pedon merkkiä. Nyt minutkin on merkitty ja toivoni mennyttä. En enää koskaan näe läheisiäni ja joudun ikuiseen kadotukseen. Nyt ei ole enää mitään tehtävissä, voin luovuttaa. Olen kuoleman oma.